



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 13626/2022
04.10.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Надежде Видић, Мирјане Андријашевић и Зорана Хацића, чланова већа, у парници тужиоца Града Краљева, кога заступа Градско правобранилаштво, против тужене АА из ..., чији је пуномоћник Бора Николић адвокат из ..., ради стицања без основа, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1087/22 од 05.05.2022. године, у седници већа одржаној дана 04.10.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1087/22 од 05.05.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1087/22 од 05.05.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Краљеву П 1856/2020 од 19.01.2022. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име стицања без основа, за период од децембра 2012. године до октобра 2020. године, исплати 451.720,73 динара са законском затезном каматом од 01.11.2020. године до исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова парничног поступка плати 36.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1087/22 од 05.05.2022. године, одбијена је као неоснована жалба тужене, потврђена првостепена пресуда и одбијен захтев тужене за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је, због погрешне примене материјалног права, благовремено изјавила ревизију са предлогом да суд о истој одлучи као о изузетно дозвољеној на основу одредбе члана 404. ЗПП.

Предмет тужбеног захтева у овом спору је накнада за коришћење стана намењеног алтернативном смештају интерно расељених лица, јер је тужена стан наставила да користи након истека времена од три године предвиђеног Уговором о праву коришћења стана на одређено време од 20.08.2009. године, без закљученог новог уговора о закупу и након извршности пресуде Основног суда у Краљеву П 592/13 од

28.12.2015. године којом је обавезана да се из стана исели са свим лицима и стварима. Нижестепени судови су закључили да тужена по истеку уговореног времена трајања закупа, спорни стан користи без правног основа и одлуку о тужбеном захтеву су засновали на обавези плаћања накнаде за коришћење туђе ствари (члан 219. Закона о облигационим односима). О овој обавези судови су одлучивали уз уважавање чињенице да је стан намењен за смештај интерно расељених лица, али и водећи рачуна о правима и обавезама које је тужилац преузео уговором од 24.04.2008. године закљученим са Организацијом HELP која у Србији реализује програм помоћи интерно расељеним лицима, обезбеђивањем алтернативних стамбених решења, на основу којег је са туженом и закључио Уговор о закупу на одређено време од 20.08.2009. године, као и релевантним одредбама Закона о социјалном становању.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване побијане нижестепене одлуке, Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени законски услови које прописује одредба члана 404. став 1. Закона о парничном поступку. О обавези тужене, одлучено је са становишта правне природе накнаде за коришћење туђе ствари. Право туженој на коришћење стана би припадало под условом да по истеку првог уговора о закупу на одређено време, по којем није имала обавезу плаћања закупнине, закључи нови уговор о закупу на одређено време са обавезом плаћања закупнине. Тужена то није учинила, због чега спорни стан користи без правног основа.

Из тог разлога, с`обзиром да ревидент не доказује постојање неуједначене судске праксе, а по оцени ревизијског суда нема ни потребе за новим тумачењем права, то је на основу члана 404. ЗПП, одлучено као у првом ставу изреке.

Ревизија тужене није дозвољена ни на основу члана 403. став 3. ЗПП. Вредност предмета спора побијаног дела у износу од 451.720,73 динара је нижа од динарске противвредности од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе која је меродавна за дозвољеност ревизије у смислу наведене одредбе.

Због тога је, на основу члана 410. став 2. тачка 5. и члана 413. ЗПП, одлучено као у другом ставу изреке.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић